

POSUDEK VEDOUCÍHO PROJEKTU

Název práce: **Nalezení ideálního místa a návrh budovy i okolí Národní knihovny**

Vedoucí práce: Ing.arch.Michal Kuzemenský

Odborná asistentka: Ing.arch. Petra Kunarová

Diplomantka: Bc. Lenka Levíčková

Návrh Lenky Levíčkové má zřejmou pevnost v koncepční a abstraktní rovině. Považuji tuto licenci za možnou. Autorčina ambice, tedy nárok na knihovnu je mírně odlišný než u jejích kolegů a kolegyň.

Popořadě: Lenka si ke konverzi na knihovnu vybrala hotel Hilton. Nejen to. Knihovna je v jejím podání iniciačním domem. Nejen v duchu geografickém, ale především kulturním. Sám jsem poměrně konzervativní. Má nejmilejší knihovna je UMPRUM muzeum. Když někdo zakašle, hned je to slyšet. Ne tak v holém skeletu bývalého hotelu. Zde je možné skoro cokoli. Můžete si ušít šaty, sestavit dron. Národní knihovna se tak sice nestává centrem alternativní kultury, ale prací autorky tvrdí, že kultura již není to, co bývala, bez ironie. Když si ji neuděláš sám, tak neexistuje. Respektuji. Práce Lenky Levíčkové je koherentní ve všech bodech. Počínaje programem, obsahem, estetikou, jejím abstraktním přenesením na papír a konče precizním abstraktním modelem. Opravdu vím, že se nemám zajímat, co je ta koule na střeše. Říká mi srozumitelně: „Koukej zapnout mozek, tenhle dům je tu pro tebe, jak si ho uděláš, takovej bude.“ Myslím, že se nemusím ptát, jestli si v téhle knihovnu mohu zout boty. V Umprum to pod stolem tajně dělám, ale tady mohu klidně i ponožky. Zcela vážně, je to fajn. Nikdo mne nenutí být kreativní. Knihovna nabízí i konzervativní cestu. Soukromá zákoutí, zadumanost, nostalgii. Z hotelu zbyl stěží skelet oholený až na beton. Doplněný novým skeletem. Tedy betony různého stáří a vizuality. Propojené poloprůhlednými stěnami, závěsy, posuvnými stěnami. Luminiscence. Zenitální světlo. Monochromní prostředí.

Uprostřed toho plování je pevně ukotven archiv, nejlépe částečně transparentní, tak aby byl vidět pohyb pozinkovaného robota pohybujícího s naším národním pokladem.

Jistě, kladu si spoustu otázek. Požárních. Tepelně technických. Opravdu bych to nechtěl řešit. Zcela jistě by to v důsledku šlo. Známe Lacaton / Vassal a jejich následovníky. Možná by dům mírně zmutoval, ale v koncepčně určené syrovosti je transmutace jen malý pohyb reality. Skeletem by se plazilo vzduchotechnickém potrubí, skelety by byly prošpikovány nerezem a to co vypadá syrově, by bylo zatraceně sofistikované a drahé.

Byl jsem u toho. Nebylo to tak jednoduché, jak to vypadá. Lenka si kladla více otázek, než asi bude chtít říct. Konec konců, jako oponenta si už v průběhu práce ne náhodou vybrala erudovaného stavaře s environmentálním zájmem.

Naprojektovat dům tak, aby nepozbyl kouzlo syrovosti a volnosti přestavby starého skeletu je velmi těžké. (a víme, že ekonomicky je někdy výhodnější starý dům zbourat). **Avšak co naplat, když nemám pevnou vizi, nemám co projektovat.**

Jestli na někoho vzpomínáme, tak na Davida Kopeckého. Zní to pateticky. Pro tohle umřel. Vymýšlel svobodný prostor. Zkoušel navrhnout nenavrhnutelné a stavěl nepostavitelné. Občas mu šlo něco k zemi. Tohle je architektura. A nemám další otázky.

Za mne je to jednoznačné doporučení k absolutoriu a známka **A**.

V Praze dne 9.6.2019 Michal Kuzemenský